

vaná se svými hypotekárními pohledávkami tak vzadu za ostatními hypotekárními věřiteli jí předcházejícími, že by nucenou dražbou uspokojení nedosáhla, není správný, neboť proto, že někdo má nevýhodné pořadí, nepozbývá ještě nikterak svého práva zástavního, a tedy práva na oddělené uspokojení, ba nemůže se již dnes bezpečně tvrdit, že by při rozvrhu nejvyššího podání nedošel onen věřitel dle knihovního pořadí úhrady své pohledávky, neboť není jisto, zda a pokud předchozí hypotekární věřitelé nejsou snad již uspokojeni. I když bylo pak vyrovnacím komisařem rozhodnuto dle § 44 vyr. ř., že žalované přísluší právo hlasovací ohledně obou celých pohledávek, nic se nemění na oddělenosti oněch práv úkojných, nabytých poznámkou zahájeného řízení dražebního, neboť tím vyrovnací komisař nerozhodl o pohledávce samé. Také ovšem nerozhoduje, byla-li ta neb ona pohledávka ve vyrovnacím řízení přihlášena. Trvá tedy právo žalované strany na oddělené uspokojení z oněch nemovitostí dále a může býti tedy dle § 13 vyr. ř. uplatňováno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor dovolatelů, že přiznáním hlasovacího práva ve vyrovnacím řízení pro celou pohledávku zaniklo věřitelovo právo na oddělené uspokojení, nemá v zákoně vůbec opory. Předpis § 47 vyr. ř., vydaného zákonem z 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., jehož jest v souzeném případě použití vzhledem k čl. X (3) uvozovacího zákona, jedná jen o právu hlasovati o vyrovnání, aniž by se dotýkal podstaty samého práva na oddělené uspokojení. O tomto platí ustanovení § 13 vyr. ř., podle něhož práva na oddělené uspokojení nejsou zahájením vyrovnacího řízení dotčena. Nemá proto zákonného podkladu ani závěr, ke kterému dovolání dochází, že totiž následkem zániku odděleného práva bylo povinností žalované strany podrobiti se účinkům vyrovnacího řízení a spokojiti se kvotou ve splátkách v řízení tom uvedených.

Čís. 14183.

Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 Sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

»Pojistnými premiemi« podle § 2 (1) b) zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. rozumí se jen dávky vybírané a placené podle pojišťovací smlouvy, nikoliv však pojistné ukládané a placené podle zákonů o sociálním pojištění.

(Rozh. ze dne 16. února 1935, R II 28/35.)

Vymáhající věřitelka okresní nemocenská pojišťovna v H. vedla proti povinnému k vydobytí příspěvků k sociálnímu pojištění exekuci nucenou dražbou nemovitosti. P r v ý s o u d k návrhu povinného exekuci odložil podle zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n., vzav na základě konaného šetření za prokázáno, že povinný je ve smyslu § 4 uvedeného zákona nezaměstnán. R e k u r s n í s o u d změnil usnesení

prvého soudu a návrhu na odklad exekuce nevyhověl. **D ů v o d y :** Přes záporné vyjádření vymáhající věřitelky povolil exekuční soud na návrh dlužníkův odklad exekuce proto, že příspěvky sociálního pojištění, jež vymáhající strana proti dlužníku vymáhá, nejsou pojistnými premiemi ve smyslu § 2 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Po názoru rekursního soudu rozhoduje právní povaha oněch platů a nikoliv název, neboť zákon nerozeznává, jde-li o pojistné premie dlužné soukromým pojišťovnám nebo pojišťovnám veřejným. Za pojišťovací příspěvky, které platí z polovice zaměstnavatel a z polovice zaměstnanec, bere na sebe nemocenská pojišťovna risiko nemoci (mateřství a pohřbu) pojištěncova, nemoci jeho příslušníků rodiny a jejich pohřbu, a jde tedy o pojišťovací smlouvu ex lege, kde pojistník přenáší na nositele pojištění nebezpečí a za to platí příspěvky spolu s pojištěncem. Takovéto příspěvky k sociálnímu pojištění sluší zahrnouti pod pojem »pojistné premie«, a bylo by neetické, aby na příklad premie za pojištění dobytčete považována byla za nutnější a naléhavější, než pojistné za pojištění zdraví člověka. Vždyť i ze zákona jde najevo, že ustanovením § 2 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. měly býti chráněny nejenom pojišťovny soukromé, nýbrž i také pojišťovny veřejné, aby mohly plniti povinnosti zákonem jim uložené.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu povinného obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Pojistnými premiemi podle § 2 (1) b) zákona z 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n., který jako výjimečný předpis nutno vykládati přísně, rozumí se podle jeho znění jen dávky vybírané a placené na základě soukromé pojišťovací smlouvy, nikoliv však pojistné, ukládané a placené podle zákonů sociálních. V souzeném případě vymáháno pojistné, vyměřené podle § 175 zákona o sociálním pojištění čís. 221/24 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/28 sb. z. a n., jež vzhledem k tomu, co předesláno, nelze považovati za pojistné premie ve smyslu § 2 (1) b) zákona čís. 34/34 sb. z. a n., takže platí o pohledávce tohoto pojistného ustanovení zákona posléze uvedeného o odkladu exekuce a nedopadá výjimka § 2 (1) b) uved. zákona.

Čís. 14184

Provozovatel koncesované autobusové periodické dopravy osob je povinný náhradou škody, která vznikla jiným dopravcům-koncesionářům tím, že svémocně změnil svůj úředně schválený jízdní řád.

K určení právního základu sporného nároku na náhradu škody mezi tímto rozsudkem jest třeba zjistiti netoliko protiprávní čin žalovaného jako důvod nároku, ale též nevznikla-li z něho škoda.

(Rozh. z 19. února 1935, Rv III 211/33; důvody viz Úr. sb. 1976.)

Čís. 14185.

Ustanovením § 2 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. došla zákonného uznání instituce důvěrnických výborů v oboru státní správy železniční, jež byly